

බරහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයේ ප්‍රවණ්ඩත්වය

බරහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වය විසින් කෙතරම් වෙන්කිරීමට තැත්කළ ද , විවිධ සෞත්‍ර අතර බැඳීමක් ඇති බව අපි පුන පුනා කියමු. ඒ හේතුවෙන් ම බරහිර සාහිත්‍යය කෙතරම් ආගමෙන් වෙන්කෙරී ඇතැයි කිව ද, ඒවා අතර සම්බන්ධයක් වෙයි. බරහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයෙහි නිර්මාණය කෙරෙන කලා කෘති මගින් බරහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයෙහි ආගම වූ කතෝලික නොවන ක්‍රිස්තියානි ආගමක පණිවුඩයක් සමාජයට ලැබීම වැළැක්විය හැකි නො වෙයි. මේ නව ක්‍රිස්තියානි ආගම පසුගිය අවුරුදු පන්සියයක පමණ කාලයක විකාශනය වී ඇත. මාවින් ලුතර්, කැල්වින් ආදී පුජකවරුන් විසින් අරඹන ලද ගමන් මගෙහි ඒ ක්‍රිස්තියානි ආගම පරිණාමය වෙයි.

බරහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයෙහි පරස්පර විරෝධී අදහස් වෙයි. ඒ එක් පැත්තකින් වාස්තවිකත්වය මත පදනම් වෙයි. එහි යථාර්ථයක් ගැන කියැවෙයි. ඒ උභයවිධය වෙයි. මහස භෞතිකයට උපනතයකිරීමට උත්සාහයක් ගැනෙයි. ඒ අතර මිනිසාගේ වගකීමක් ගැන සඳහන්කරයි. තවත් පැත්තකින් ගත්කල බරහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයෙහි විවිධ සෞත්‍ර එකිනෙකින් වෙන්කිරීමට උත්සාහ ගැනෙයි. එහෙත් ඒ අතරම ඒ ඒ සෞත්‍ර, චින්තනය, එනම් මෙහි දී බරහිර ශ්‍රීක යුදෙව් ක්‍රිස්තියානි චින්තනය, ඔස්සේ එකිනෙක සමග බැඳී පවතියි. බරහිරයන් පසුගිය අවුරුදු පන්සියයක පමණ කාලයක් මුළුලෙහි කෙතරම් දැනුම් සම්භාරයක් ගොඩනගාගත්ත ද, එහි අත්තිවාරම එතරම් ශක්තිමත් නො වෙයි. එහි පරස්පර වෙයි.

බරහිර සාහිත්‍යයෙන් හා අනෙකුත් කලාවන්ගෙන් පණිවුඩයක් නොදිය යුතු යැයි බරහිර සාහිත්‍ය විචාරකයන් හා සෙසු කලා විචාරකයන් කෙතරම් කැමැත්ත ගැසුව ද ඒ කෘතියන් අවිඥානික ව හෝ පණිවුඩයක් දීම නොවැළැක්විය හැකි වෙයි. එක් පැත්තකින් බරහිර කලාවෙහි තැත්කෙරෙන්නේ ඊනියා යථාර්ථය නිරූපණයකිරීමක් යැයි කියැවෙයි. අද ගැන්ට්සිය නමින් හැඳින්වෙන්නේ ද අවසාන වශයෙන් කෙරෙන්නේ ඊනියා යථාර්ථය නිරූපණයකිරීමක් යැයි බරහිර උගන්තු කියති. අද සමාජයට මේ යථාර්ථය පිළිබඳ අදහස කාන්දු වී ඇත. පණිවුඩ නොදිය යුතු යැයි කොපමණ ප්‍රකාශකළ ද, කලාව හා කලා විචාරය ඔස්සේ පණිවුඩ යෑම නො වැළැක්විය හැකි ය.

සාහිත්‍යයෙන් පිළිබිඹුවන්නේ ඊනියා යථාර්ථය නම් අපට ඒ ගැන කළහැක්කේ කුමක් ද යන පණිවුඩය ද සමාජයට යයි. අප කලා කෘතියක් නැරඹීමෙන් අප නොදැනුවත් ම (අවිඥානික ව) ලබන පණිවුඩයක් වෙයි. ඒ පණිවුඩය නම් අපට මේ පිළිබිඹුවන යථාර්ථය වෙනස්කිරීමට නොහැකි බවත්, අප තවමත් ඒ ඊනියා යථාර්ථයට පටහැණි වර්ත සහිත වේ නම් යම්කිසි වරදක් ඇති බවත් ය. මිනිසුන්ට එවැනි හැඟීමක් ලැබෙන්නේ ඒ පිළිබඳ කෙරෙන විශ්ලේෂණයකින් පසුව නො වෙයි. මිනිස්සු අවිඥානිකව ම එවැනි පණිවුඩ ලබති. බරහිරයන් කලාවෙන් පණිවුඩ නොදිය යුතු යැයි කෙතරම් කැගැසුව ද, එවැනි මූලික පණිවුඩ සමාජයට යැවීම පිළිබඳ ඔවුන්ට කළහැකි දෙයක් නැත.

පණිවුඩ යැවීම, ලැබීම පිළිබඳ ඊනියා විද්‍යාවක් ද බරහිරයන් සතුවෙයි. අද ඇතැමුන් කතාකරන සංඥාවේදය (semiotics) යන්න කලාකෘතියවලට ම යෙදීමට ඔවුන් නො පෙළඹෙන්නේ ඇයි? ඇතැමුන් කියනු ඇත්තේ සංඥාවේදය යොදාගන්නේ සවිඥානික ක්‍රියාවලියකට බව ය. උදාහරණයක් ලෙස ගතහොත් ටෙලි නාට්‍යයක් නරඹන විට අපට එහි වර්ත ඒ ඒ ආකාරයෙන් හැසිරෙනු දැකගතහැක්කේ ඒ නැරඹීමේ දී ලැබෙන සංඥාවලින් අප යම් යම් අර්ථකථන, තේරුම් ලබාගන්නා බැවින් ය. ඒ ක්‍රියාවලිය සවිඥානික ය. ගම්පෙරළිය චිත්‍රපටියෙහි නන්දා ලෙස රඟපාන හිළිය අප ඇස ගැටෙන විට ඒ නන්දා යැයි අපි තේරුම් ගන්නෙමු.

එහෙත් එයට අමතරව අවිඥානික ක්‍රියාවලි රාශියක් ඇතිවීමට ඉඩ ඇත. කුඩා දරුවන්ට ප්‍රවණ්ඩත්වය ආදිය නිරූපණයවන චිත්‍රපටි නොපෙන්විය යුතු බවට සමාජයේ මතයක් වෙයි. එයට හේතුව කුමක් ද? ප්‍රවණ්ඩත්වය නිරූපණයවන චිත්‍රපටියක් නැරඹීමෙන් දරුවා හිංසා කරන හා ප්‍රවණ්ඩත්වයට ගොදුරුවන වර්ත දැනගැනීම හැරෙන්නට ප්‍රවණ්ඩත්වය පිළිබඳව ද යමක් චිත්‍රපටියෙන් ඉගෙනගනියි. එයට අමතරව, ප්‍රවණ්ඩත්වය හොඳ ද නරක ද යන ප්‍රශ්නය ද දරුවාගේ සිතට එමට ඉඩ ඇත. එසේත් නැතහොත් ඒ ප්‍රශ්නය නගනු වෙනුවට චිත්‍රපටියෙන් පෙන්වන ප්‍රවණ්ඩත්වය අනුකරණයකිරීමට දරුවාට සිතෙනු ඇත.

දරුවා චිත්‍රපටියෙන් නිරූපණයකෙරෙන තවත් දේ අතර ප්‍රවණ්ඩත්වය ද දැකියි. ඒ අනෙක් දෑ සාමාන්‍යයෙන් ගෙදර දොරේ සිදුවන දෑ නම් ප්‍රවණ්ඩත්වය ද ගෙදර නොසිදුවුවත් ලෝකයේ සිදුවන ක්‍රියාවක් ලෙස දරුවා දැකියි. දරුවෝ තමන් අසන දකින දෑ අනුකරණයකරති. එබැවින් දරුවන් ප්‍රවණ්ඩත්වය ද අනුකරණයකිරීමට පෙළඹෙනු ඇත. චිත්‍රපටියෙන්, ටෙලිනාට්‍යයෙන් ප්‍රවණ්ඩත්වය නිරූපණයකෙරෙන දර්ශන දරුවන්ට ප්‍රදර්ශනයකරන විට ඉවත්කළ යුතු යැයි සාමාන්‍යයෙන් කියැවෙන්නේ එබැවිනි.

චිත්‍රපටියෙන් හෝ ටෙලිනාට්‍යයෙන් හෝ ප්‍රවණ්ඩත්වය දකින දරුවා ඒ අනුකරණයකිරීමෙන් වළක්වාගත හැකි ක්‍රමයක් ද වෙයි. එනම් එවැනි දර්ශන සමග එහි ආදිනව ද දැක්වීමෙන් හා එයට විරුද්ධව කරුණු කියාදීමෙන් ය. සමාජයේ හොඳ නරක කියා දෙයක් ඇති බව ද මේ මේ දෑ හොඳ යැයි ද මේ මේ දෑ නරක යැයි ද අපි දරුවන්ට කියාදෙමු. හොඳ නරක තීරණයවන්නේ ඒ ඒ සමාජයට සාපේක්ෂ ව බව මෙහි දී අමුතුවෙන් කිවයුතු නැත. එක් සමාජයක හොඳ යැයි පිළිගැනෙන දෙයක් වෙනත් සමාජයක නරකක් ලෙස දැකීමට ඉඩ තිබේ.

කලා කෘතියෙහි වෙනස්වීම් හොඳ නරක දැනගැනීමේ ක්‍රමයක් නැත්නම් වෙනත් මාර්ගයකින් හෝ හොඳ නරක දරුවන්ට කියාදිය යුතු බවට අපේ සාමාන්‍යයෙන් එකඟත්වයක් ඇත. එහෙත් අවාසනාවකට දරුවන් නරඹන සෑම ටෙලිනාට්‍යයක් ම ඔවුන් සමග නරඹා මේ මේ දේ හොඳ යැයි ද මේ මේ දේ නරක යැයි ද දැනගැනීමේ දීමේ අවස්ථාව අපට නො මැත. එබැවින් සමස්තයක් ලෙස ගත්කල දරුවන් නරඹන චිත්‍රපටිවලින් ටෙලිනාට්‍යවලින් ප්‍රවණ්ඩත්වය වැනි දේ ඉවත්කළ යුතු යැයි සමාජයෙහි පිළිගැනීමක් ඇත.

එහෙත් මේ පිළිගැනීම ඇත්තේ අප අද පීචත්වන සමාජයෙහි නොව මෙයට වීක කලකට පෙර අප පීචත් වූ සමාජයෙහි ය යන්න අපට අමතකවන කරුණකි. විශේෂයෙන් ම අද බටහිර රටවල ඒ පිළිගැනීම නාමිකවුවත් බවට පත්වී ඇත. කලින් එවැනි පිළිගැනීමක් තිබුණු බැවින් පුරුද්දට මෙන් ප්‍රවණ්ඩත්වය, ස්ත්‍රී දූෂණය ආදිය නිරූපණයකරන දර්ශන දරුවන්ට නොපෙන්විය යුතු යැයි කීව ද, එවැනි දර්ශන තහංචියකින් තොරව මෙන් වර්තමානයේ බටහිර රටවල දරුවන්ට ප්‍රදර්ශනය කෙරෙයි. එහි ප්‍රතිඵලය වී ඇත්තේ බටහිර රටවල දරුවන් අතින් කෙරෙන අපරාධ සංඛ්‍යාව ඉහළගොස් තිබීම ය. අපේ රටෙහි ඒ තත්වය තවමත් උදා වී නැතිවුවත් ඒ ප්‍රවණතාවය දක්නට ඇත.

මෙරට පඩියන් මේ තත්වයට හේතුව යුද්ධය යැයි කියා එක් පැත්තකින් ඇග බෙරාගැනීමටත් අනෙක් පැත්තෙන් කොටි සංවිධානය ආරක්ෂාකරගැනීමටත් ඉදිරිපත්වනු ඇත. එහෙත් මොවුන් යුද්ධය යැයි හඳුන්වන ක්‍රියාවලිය නාවකාලික එකක් බවත්, එය සාමාන්‍යය නොවන බවත්, කොටි පැරදවීම සඳහා ඒ අවශ්‍ය බවත් දරුවන්ට කියා දීම අමාරු කාර්යයක් නො වෙයි. එහෙත් සාමාන්‍ය පීචතයේ දී ප්‍රවණ්ඩත්වය දැක්වෙන ටෙලිනාට්‍ය හා චිත්‍රපටි ප්‍රදර්ශනයකිරීමෙන් දරුවන්ට වෙනත් පණිවුඩයක් ලැබෙන බව මේ පඩියන් ඔවුන්ට බොහෝ විට රාජ්‍ය නොවන සංවිධානවලින් ලැබෙන වැටුපට හා වෙනත් දීමනාවලට ගිජුවීමෙන් නො දකිති.

දැනට දශක කිහිපයකට පෙර පැවති සමාජ අද බටහිර ද මෙරට ද දක්නට නැත. මේ සමාජ විකාශනය සිදුවන්නේ බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වය යටතෙහි ය. බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වය විසින් වෙන්කිරීමේ ක්‍රියාවලිය වර්ධනයකෙරී අද සමාජය, විශේෂයෙන් බටහිර සමාජය පරමාණුකරණයට (atomization) ලක් වී ඇත. අද දරුවන් දෙමව්පියන්ගෙන් වෙන්කෙරී ඇත. දරුවන්ට ඊතියා ස්වාධීනත්වයක් තිබිය යුතු යැයි අපේක්ෂාකෙරෙයි. මේ ස්වාධීනත්වය, නැත්නම් පෞද්ගලිකත්වය බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයට අත්‍යවශ්‍ය වෙයි. බටහිර ක්‍රිස්තියානි ආගම ඒ ආකල්පවලට අනුරූප ව විකාශනයවනු ද අපට දැකගත හැකි ය.

අවුරුදු පන්සියයක පමණ විකාශනයකින් පසුව අද බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වය යම් ස්ථානයකට පැමිණ ඇත. ඒ ක්‍රියාවලියෙහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස මතුපිටින් කලා කෘති ආගමෙන් වෙන්කෙරී ඇත. එහෙත් කලා කෘතිවලින් ද ආගමෙන් ද කියැවෙන්නේ බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයට අවශ්‍ය දේ ය. අද ද බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයට එහි ආරම්භයෙහි දී මෙන් ම ප්‍රවණ්ඩත්වය අවශ්‍ය වෙයි. බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වය ආරම්භයෙහි දී ලොව ප්‍රලිභවුයේ

ප්‍රවණ්ඩත්වය උපයෝගීකරගෙන බව ඉතිහාසය පිළිබඳ අවබෝධයක් ඇත්තෝ දැනිති. එකල වැඩිහිටියන්ට ප්‍රවණ්ඩත්වය අවශ්‍ය වුව ද දරුවන්ගෙන් ප්‍රවණ්ඩත්වය ඉවත්විය යුතු ය යන හැඟීමක් බටහිර තිබෙන්නට ඇත.

දරුවන්ගෙන් ප්‍රවණ්ඩත්වය ඉවත්විය යුතු ය යන්නෙන් දරුවන්ට කරන හිංසා නැතිවිය යුතු ය යන අදහසක් නොතිබූ බව අමතක නොකළ යුතු ය. දරුවන් වහල් සේවයේ යෙදවීම මෙන් ම දරුවන්ගෙන් අමානුෂික ලෙස වැඩගැනීම ද බටහිර සමාජයෙහි දක්නට ලැබුණි. එහෙත් දරුවන්ට කරන හිංසා බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයෙහි පරිණාමයත් සමග යම් ප්‍රමාණයකට අහෝසි වී ඇත. එයට ප්‍රධාන හේතුව දරුවන්ට ද ස්වාධීනත්වයක් හා පෞද්ගලිකත්වයක් ඇතැයි ආදී සංකල්ප ය. එහෙත් බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයට ප්‍රවණ්ඩත්වය අවශ්‍ය වෙයි. අද එය දරුවන්ට ද හිමිකිරීම දක්වා විකාශනය වී ඇත. එහෙත් දෙමව්පියෝ තවමත් තමන් ඇති දැඩි වූ සමාජයේ තිබූ ආකල්ප හිසින් දරාගෙන සිටිති. එබැවින් දශක කිහිපයකට ඉහතින් වූ අයුරින් දරුවන්ට ප්‍රවණ්ඩත්වය නුසුදුසු යැයි දෙමව්පියෝ සිතති. එහෙත් දෙමව්පියන්ට අවශ්‍ය නැති වුව ද අද බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයෙහි දරුවන්ට ප්‍රවණ්ඩත්වය අවශ්‍ය වෙයි.

බටහිරයන් අද පැවතී ඇත්තේ පඬුගලක ය. මේ පඬුගලෙන් එලියට එන මගක් ඇත්තේ බෞද්ධ සංස්කෘතියට ය. එබැවින් ම අද බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වය බෞද්ධ සංස්කෘතියට තදින් පහරදෙනු දැකිය හැකි ය. විශේෂයෙන් ම ටෙරවාදී බෞද්ධ සංස්කෘතීන්ට පහරදීමට බටහිරයෝ විශාල ධනයක් වැයකරති. අප රටේ සිටින රාජ්‍ය නොවන සංවිධානවල බටහිරින් වැටුප් ලබන උගතුන්ගේ ප්‍රධාන කාර්යභාරය වී ඇත්තේ මෙරට සිංහල බෞද්ධ සංස්කෘතියට පහර ගැසීමත්, කලා කෘති මගින් සිංහල බෞද්ධ සංස්කෘතිය හැකිනම් අඩපණ කර ඒ මත බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයෙහි යුදෙව් ක්‍රිස්තියානි සංස්කෘතිය ස්ථාපනයකිරීමත් ය.

මහාචාර්ය නමින් ද සිල්වා